

Anna Supruniuk

Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu. Archiwum

e-mail: Anna.Supruniuk@bu.umk.pl

ORCID ID: 0000-0003-3519-3319

Janusz Tondel, *Książ i królowa jednej nocy* w Bibliotece Uniwersyteckiej: reminiscencje,

Wydawnictwo Naukowe UMK, Toruń 2016,
286, [1] s.: il., ISBN 9788323135449.

DOI: <http://dx.doi.org/10.12775/FT.2017.018>

Tekst jest opublikowany na zasadach niewyłącznej licencji Creative Commons
Uznanie autorstwa-Bez utworów zależnych 3.0 Polska (CC BY-ND 3.0 PL).

Dr hab. Anna Supruniuk jest kierownikiem Archiwum Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu (dalej: UMK). W 1996 r. obroniła w Instytucie Historii i Archiwistyki UMK dysertację doktorską zatytułowaną: *Otoczenie księcia mazowieckiego Siemowita IV (1374–1426) . Studium o elicie politycznej Mazowsza na przełomie XIV i XV wieku* (Warszawa 1998), a w 2011 r. uzyskała tytuł naukowy doktora habilitowanego za pracę: *Mazowsze Siemowitów (1341–1442). Dzieje polityczne i struktury władzy* (Warszawa 2010). Jej zainteresowania badawcze koncentrują się na historii średniowiecza, przede wszystkim na studiach nad elitą polityczną książęcego Mazowsza i relacjami mazowiecko-polskimi w końcu XIV i w XV w., a także na historii emigracji polskiej w XX w., dziejach kultury i nauki polskiej w Toruniu w XX w. ze szczególnym uwzględnieniem UMK oraz historii Uniwersytetu Wileńskiego od 1773 do 1945 r. Opublikowała m.in.: *Bibliografia prac i publikacji Towarzystwa Naukowego w Toruniu za lata 1961–1999* (Toruń 2000); *Szkice o rycerstwie mazowieckim XIV/XV wieku* (Toruń 2008); *Uniwersytet Stefana Batorego w Wilnie w fotografiach: 1919–1939*, współaut. Mirosław A. Supruniuk (Toruń 2009); *Ex Oriente ad finem terrae. Polish knights on the way to Santiago de Compostela in 14th and 15th century* (London–Wielka Nieszawka–Toruń 2010); *Uniwersytet z Łaski Bożej. Lata 1945–1946 w historii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w prasie i radio*, współaut. Mirosław A. Supruniuk, ze wspomnieniem Andrzeja Tomczaka (Toruń 2015) i *Tajemnicze początki Uniwersytetu Mikołaja Kopernika: (Wilno i Lwów w Toruniu)*, współaut. Mirosław A. Supruniuk, ze wspomnieniem Józefa Szudego (Toruń 2017).

S

łowa kluczowe: Biblioteka Uniwersytecka w Toruniu, historia biblioteki, wspomnienia o bibliotece, budynki biblioteczne, pracownicy biblioteki

S

treszczenie. Książka jest zbiorem szkiców-wspomnień opowiadających o dziejach Biblioteki Uniwersyteckiej i jej pracownikach w latach 1971–1977. Janusz Tondel, autor wspomnień, historyk książki i bibliotek, przez sześć lat był pracownikiem uniwersyteckiej księżnicy, w której poznawał i zgłębiał tajniki sztuki bibliotekarskiej. Jest to także opowieść o dniu

codziennym pracowników biblioteki, ich przyzwyczajeniach i pasjach, ale też o organizowanych imprezach, balach. W podzielonej na dwie części publikacji zostało opisane życie w dwóch budynkach uniwersyteckiej księżnicy. W pierwszym, starym gmachu położonym na Bydgoskim Przedmieściu, biblioteka działała w latach 1947–1973. W drugim, nowoczesnym i funkcjonalnym obiekcie na toruńskich Bielanych, funkcjonuje od maja 1973 r. do dnia dzisiejszego. Publikację uzupełniają liczne fotografie ze zbiorów biblioteki oraz archiwów jej pracowników.

Wydana nakładem Wydawnictwa Naukowego UMK książka Janusza Ton-dela *Kniaź i królowa jednej nocy w Bibliotece Uniwersyteckiej: reminiscencje* nie powinna zostać niezauważona. Powodów ku temu jest kilka. Jednym jest tytuł, który może zaciekawić i zainteresować przyszłego czytelnika, innym szata graficzna.

Książka jest opowieścią o Bibliotece Uniwersyteckiej i jej pracownikach w latach 1971–1977, opisaną przez naocznego świadka i uczestnika wydarzeń, które przechował w pamięci i odtworzył je. Pełno w niej dygresji, uwag, anegdot i odniesień do czasów wcześniejszych, a nawet początków funkcjonowania biblioteki w roku 1945. Reminiscencje z pierwszej połowy lat 70. XX w. opowiadają o codziennym dniu pracy biblioteki i jej pracowników zatrudnionych na różnych szczeblach służbowej drabiny, pasjach i zainteresowaniach czy rytuałach bibliotecznych. Scharakteryzowane zostały zbiory, opisane poszczególne biblioteczne agendy, czytelnie i katalogi. Całość podzielono na dwie części; w pierwszej sportretowano stary budynek biblioteczny położony przy ul. Chopina 12/18 (od roku 1975 siedziba Instytutu Matematyki UMK), w drugiej nowy gmach na Bielanych.

Autor reminiscencji – historyk książki, dziejów typografii, bibliotek i bibliofilstwa na obszarze Prus Książęcych i Królewskich, obecnie emerytowany profesor Uniwersytetu Mikołaja Kopernika całe swoje naukowe życie związał z toruńską *Alma Mater*. Po maturze w roku 1965 podjął na ówczesnym Wydziale Humanistycznym UMK studia historyczne, które ukończył, uzyskując tytuł magistra w zakresie historii starożytnej. Bibliotekarzem stał się niespodziewanie. W październiku 1971 r. po rocznych, przygotowawczych studiach asystenckich w Zakładzie Historii Starożytnej Instytutu Historii i Archiwistyki UMK podjął, za namową swojej promotorki prof. Marii Jaczynowskiej, pracę i rozpoczął „naukową przygodę” w uczelnianej księżnicy. Do tego momentu bibliotekę znał tylko jako czytelnik spędzający długie godziny w katalogach i czytelni, przygotowując się do egzaminów, poszukując książek czy wertując potrzebne do prac zaliczeniowych źródła i opracowania.

W bibliotece pracował zaledwie sześć lat (1971–1977), które – jak się okazało – były ważnym etapem w życiu młodego absolwenta historii. Lata te wywarły wpływ na dalszy rozwój jego uniwersyteckiej kariery, określenie kierunku studiów i zainteresowań oraz przede wszystkim na zmianę profilu pracy naukowej z historii starożytnej, z której jeszcze w roku 1979 obronił pracę doktorską, na bibliologię.

Tej ostatniej dziedzinie bez reszty „poświęcił” się po odejściu z biblioteki, po tym jak otrzymał propozycję przejścia do Zakładu Bibliotekoznawstwa oraz zapewnienie, że w nowym miejscu będzie mógł zajmować się wybraną przez siebie tematyką, czyli studiami nad książką i księgozbiorami królewieckimi przechowy-

wanymi w Bibliotece Uniwersyteckiej. Dopiero wówczas, po namyśle „porzucił” tę pracę, chociaż – jak wspomina – nie była to łatwa decyzja.

Początek lat 70. XX w., czyli moment, w którym Janusz Tondel rozpoczął pracę, to – z różnych względów – czas ważny w dziejach biblioteki. Z jednej strony następowała wymiana pokoleniowa kadry bibliotekarskiej, z drugiej zmiana adresu.

Po ponad 25. latach „pobytu” w gmachu na Bydgoskim Przedmieściu, w początkach 1973 r. bibliotekę przeniesiono do nowoczesnego i funkcjonalnego budynku usytuowanego w centralnym punkcie miasteczka akademickiego na toruńskich Bielanych.

W latach 1947–1973 biblioteka mieściła się w trzykondygnacyjnym gmachu przy ul. Chopina, którego budowę rozpoczęto tuż przed wybuchem II wojny z przeznaczeniem na Muzeum Ziemi Pomorskiej. W marcu 1946 r. władze UMK zdecydowały, że otrzymany od władz Torunia budynek będzie siedzibą Biblioteki Uniwersyteckiej, która od prawie roku działała, wspólnie z Książnicą Miejską, w gmachu TNT przy ul. Wysokiej 16. Już w momencie przeprowadzki z ul. Wysokiej okazało się, że nowy budynek będzie za mały dla zgromadzonych zbiorów, mimo że znajdowały się w nim dwie czytelnie, pięć magazynów, 68 pokoi zakładowych i sześć gospodarczych oraz cztery mieszkania służbowe.

Powstała we wrześniu 1945 r. Bibliotekę Uniwersytecką w krótkim czasie stworzyli od podstaw przybyli do Torunia w kilku transportach ekspatriacyjnych pracownicy biblioteki zlikwidowanego w grudniu 1939 r. przez władze litewskie Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Utworzyli i... przez długie lata kierowali prawie wszystkimi bibliotecznymi agendami. Wszyscy oni, Wilnianie, wiedzą i doświadczeniem wyniesionymi z pracy w Uniwersyteckiej Bibliotece Publicznej w Wilnie „służyli” w Toruniu nowo powołanej uczelni i jej książnicy, którą zorganizowali na wzór wileński, tak, że cała struktura, nazewnictwo, kształt katalogów, karty katalogowe, rewery, pieczętki, zakładki, kary biblioteczne, sposób sygnowania i inwentaryzowania książek, sposób układania ich na regałach – były wileńskie. W roku 1946 spośród 24 pracowników biblioteki, aż 21 pochodziło z Wilna. Niewątpliwie przyczyną tego był fakt, że w Toruniu praktycznie nie istniało miejscowe środowisko bibliotekarskie, a jedyną biblioteką z prawdziwego zdarzenia była powstała w 1923 r. Książnica Miejska, której kadra wraz z dyrektorem Zygmuntem Mocarskim liczyła zaledwie kilka osób.

W końcu lat 60. XX w. w Bibliotece Uniwersyteckiej pracowało jeszcze około 20 osób z terenu byłego Wielkiego Księstwa Litewskiego. Wilnianami była dyrektor Maria Puciatowa i jej zastępca Edmund Józefowicz, a także kierownicy kilku większych jednostek bibliotecznych, w tym oddziałów: gromadzenia, katalogu rzeczowego, informacji naukowej, zbiorów kartograficznych, rękopisów czy konserwacji. Przez długie lata w bibliotece istniał podział na Wilniuków i miejscowych „krzyżaków”.

Pracujący wówczas w uczelnianej książnicy Janusz Tondel miał szczęście spotkać osoby zatrudnione jeszcze w latach 40. XX w., które – jak sam pisze – imponowały mu swą wiedzą i kulturą osobistą, miały wpływ na jego dalsze życie

zawodowe. Niektóre z nich przed rokiem 1939 pracowały w Uniwersyteckiej Bibliotece Publicznej w Wilnie, pochodziły z innej epoki, miały inne wykształcenie, doświadczenie życiowe i bibliotekarskie niż młodzi, angażowani wówczas do pracy i nieposiadający żadnego przygotowania przyszli adepci sztuki bibliotekarskiej.

W bibliotece, młody historyk przeszedł kolejne etapy kariery bibliotekarskiej, poczynając od stanowiska młodszego bibliotekarza w Oddziale Opracowania Druków Nowych, gdzie pod okiem kustosz Barbary Serczykowej poznawał rudymenty sztuki bibliotekarskiej. Po odbyciu krótkich praktyk w kilku oddziałach uczelnianej księżnicy w końcu, już w nowym gmachu, trafił do Oddziału Starych Druków i Rękopisów, w którym zakończył swoją bibliotekarską „przygodę”, ale odnalazł naukową fascynację i zmienił zainteresowania badawcze. Właśnie tam pod okiem wytrawnej znawczyny starej książki i poliglotki dr Krystyny Podlaszewskiej oraz kustosza Leonarda Jarzębowskiego poznawał z autopsji stare druki, oglądał niedostępne cymelia, pomagał w organizacji wystaw, zgłębiał dzieje starych książek i księgozbiorów.

W szkicach została opisana nie tylko dyrekcja (przypomniano m.in. osobę pierwszego dyrektora – dr. Stefana Burhardta), kustosze i bibliotekarze, lecz także osoby nie mniej ważne dla funkcjonowania instytucji: magazynierzy, pracownicy obsługi czy niżsi funkcjonariusze. Wypada wspomnieć niektóre z tych osób, barwnie i ciekawie opisane przez autora. Na kartach opowieści lśnią blaskiem nazwiska kustosza Henryka Baranowskiego, Wiesława Mincera, Mikołaja Dzikowskiego, Edmunda Józefowicza, Teresy Myzyk, Marty Płoszaj, Leopolda Rozentała, Romana Burego, Elwiry Wróblewskiej i wielu innych. Wspomnienia o kustoszach i bibliotekarzach przeplatają się ze wzmiankami o niemal już dziś zapomnianych pracownikach administracji i obsługi. Odnotowane zostały nazwiska: kierownika Sekcji administracyjno-gospodarczej Stanisława Wasilewskiego, starszego pedla Wandy Wawrzynowicz, magazynierów: Eugeniusza Mosiewicza i Wacława Glińskiego, dowcipnie nazwanego przez jednego z bibliotekarzy, z racji noszonego nazwiska, Kniaziem. Wśród nich odnajdujemy też postać jedyne zatrudnionego w bibliotece Węgry – Istvana Nemere, który po kilku latach pracy powrócił do rodzinnego kraju i został pisarzem.

Wszystkie te osoby pracujące w gmachu na Bydgoskim Przedmieściu były zgranym zespołem, który stworzył specyficzny klimat, więź i zażyłość oraz niepowtarzalną, rodzinną atmosferę, próbując jednocześnie zachować wspomnienie o bibliotece uniwersyteckiej w Wilnie. Stąd stanowisko herbaciarki zatrudnionej w bibliotece, która codziennie rano około godziny dziesiątej ubrana w biały kitel z dużym, pokrytym emalią blaszanym dzbanem wędrowała po budynku i rozdawała pracownikom herbatę. Jej pojawienie było sygnałem do rozpoczęcia śniadania. Rytuał ten, przeniesiony z biblioteki w Wilnie, bezpowrotnie zniknął po przeprowadzce do nowego gmachu, podobnie jak imprezy, które z rozmachem często były urządzane w starym budynku.

W pamięci czytającego z pewnością pozostaną także opisy hucznych bali bibliotecznych organizowanych przeważnie w czytelni starej biblioteki, w których gremialnie uczestniczyli bibliotekarze. Nierzadko były to bale kostiumowe, jak

osławiony Sylwester z roku 1964, który odbył się w budynku Starego Młyna przy ul. Przedzamcze 6a. W tym starym, pokrzyżackim młynie w latach 1961–1994 mieścił się biblioteczny magazyn książek i starych druków, a obecnie, po remoncie i modernizacji, znajdują się pomieszczenia restauracji – Hotelu „1231”. Ostatni bal biblioteczny, w którym wziął też udział Autor wspomnień, odbył się w roku 1972 w starym gmachu biblioteki. Na Bielanach tradycji tej nie kontynuowano. Tam, kilka razy w okolicach świąt Bożego Narodzenia odbyły się jasełka przygotowane przez pracowników.

W marcu 1973 r. rozpoczęła się przeprowadzka zbiorów biblioteki do nowego pięciokondygnacyjnego, poprzedzonego parterowym pawilonem, gmachu w miasteczku uniwersyteckim na Bielanach. Nowy budynek, w porównaniu ze starym, ciasnym i ciemnym był nowoczesny, funkcjonalny i „olbrzymi”, tak że z początku „nie wydawał się skrojony na naszą miarę”. Zaraz po przenosinach raził pracowników dużymi, pustymi i niezagospodarowanymi przestrzeniami, „drażnił” zapachami farby, świeżymi zaprawami i tasiemcowatymi korytarzami. Gubili się w nim, błądzili po labiryntach nieznanymi jeszcze, długich ciągów korytarzy. Rozluźniły się też zadzierzgnięte wcześniej bliskie więzi między pracownikami, teraz porzucanymi po różnych kondygnacjach.

Po przeprowadzce na Bielany nawet kwiaty tak bujnie rosnące na parterze hallu biblioteki w budynku przy ul. Chopina, nie mogły „odnaleźć się” w nowym miejscu. Porozstawiane po różnych, długich korytarzach i pustych przestrzeniach „osamotnione” zmarniały. Dopiero po pewnym czasie pracownicy docenili zalety i atuty nowego gmachu.

Wraz z przeprowadzką na Bielany bezpowrotnie „odeszła” też atmosfera, którą można wyczuć w tej części opowieści poświęconej gmachowi przy ul. Chopina. Najpewniej przyczyną tego była zmiana otoczenia, odległość od Starówki, brak intymności w nowym, dużym budynku, ale też wymiana kadry bibliotecznej i dykcji. We wrześniu 1973 r. po 27 latach pracy przeszła na emeryturę dyrektor Maria Puciatowa; odeszły też osoby zatrudnione jeszcze w latach 40. XX w. Zastąpili ich pracownicy, w większości urodzeni w Toruniu i okolicach, najczęściej absolwenci Uniwersytetu Mikołaja Kopernika, posiadający inny bagaż doświadczeń, wychowania w innych czasach. Od tego momentu zmieniła się także pozycja biblioteki, która zyskała dodatkowe etaty, rozbudowała sieć bibliotek zakładowych, ale przede wszystkim zaczęła odgrywać ważną rolę na UMK. Na Bielanach rozpoczęła się nowa epoka w dziejach Biblioteki Uniwersyteckiej, która trwa do chwili obecnej.

Omawiana książka to niezwykle świadectwo, mające wartość nie tylko historyczno-dokumentalną, lecz także – literacką. Jest osobistym przewodnikiem po dziejach instytucji i czasach, które minęły. Napisana klarownym językiem, ze swadą, zacięciem, dużym poczuciem humoru i dystansem do własnej osoby, pełna jest nieznanymi nam faktów i osobistych refleksji. Na jej kartach odnajdujemy świat, który pozostał tylko w pamięci Autora i osób z nim pracujących. To dzięki nim został opisany i przypomniany. Swoje wspomnienia Autor wzbogacił i dopełnił wiedzą zaczerpniętą z innych źródeł. Jednym z nich była pamięć bibliotekarzy, jego

koleżanek i kolegów, oraz osób ze starszej generacji, innym – archiwalia, słowniki biograficzne, katalogi wystaw, wspomnienia i publikacje na temat biblioteki.

Starannie przygotowane do druku szkice zostały uzupełnione licznymi i unikatowymi materiałami ikonograficznymi dopełniającymi lekturę oraz przybliżającymi bohaterów tej opowieści. Zamieszczone w książce fotografie w większości pochodzą z bogatych zbiorów Biblioteki Uniwersyteckiej oraz domowych archiwów jej pracowników. Całość uzupełnia bibliografia (w wyborze) i indeks osób.

Data przesłania artykułu do Redakcji: 9 VI 2017

Data akceptacji artykułu przez Redakcję: 6 VII 2017

Anna Supruniuk

Nicolaus Copernicus University in Toruń. Archive

e-mail: Anna.Supruniuk@bu.umk.pl

ORCID ID: 0000-0003-3519-3319

Dr hab. Anna Supruniuk is the head of the Archive of Nicolaus Copernicus University in Toruń. In 1996 she defended her PhD thesis *Otoczenie księcia mazowieckiego Siemowita IV (1374–1426) . Studium o elicie politycznej Mazowsza na przełomie XIV i XV wieku* (Warszawa 1998) in the Institute of History and Archival Studies of Nicolaus Copernicus University in Toruń. In 2011 she obtained her postdoctoral degree of dr hab. for the work *Mazowsze Siemowitów (1341–1442). Dzieje polityczne i struktury władzy* (Warszawa 2010). Her research interests focus on medieval history, particularly the studies on the political elite of the Duchy of Masovia and the Masovian-Polish relations at the end of the 14th and the 15th centuries, the history of Polish emigrants in the 20th century, the history of Polish culture and science in Toruń in the 20th century with special emphasis on Nicolaus Copernicus University and the history of Vilnius University from 1773 to 1945. She published: *Bibliografia prac i publikacji Towarzystwa Naukowego w Toruniu za lata 1961-1999* (Toruń 2000); *Szkice o rycerstwie mazowieckim XIV/XV wieku* (Toruń 2008); *Uniwersytet Stefana Batorego w Wilnie w fotografiach: 1919–1939*, along with Mirosław A. Supruniuk (Toruń 2009); *Ex Oriente ad finem terrae. Polish knights on the way to Santiago de Compostela in 14th and 15th century* (London-Wielka Nieszawka-Toruń 2010) and *Uniwersytet z Łaski Bożej. Lata 1945–1946 w historii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w prasie i radio*, along with Mirosław A. Supruniuk, including memories of Andrzej Tomczak (Toruń 2015) and *Tajemnicze początki Uniwersytetu Mikołaja Kopernika: (Wilno i Lwów w Toruniu)*, along with Mirosław A. Supruniuk, including memories of Józef Szudy (Toruń 2017).

Janusz Tondel, The prince and the queen of the night in the University Library: reminiscence

Key words: The University Library in Toruń, history of the library, memories about the library, library buildings, library workers

Summary. The book constitutes a collection of memoirs referring to the University Library and its employees in the years 1971–1977. The author of the memoirs, the historian of books and libraries worked in the University Library for six years. The book is also a story about the daily life of library workers, their habits and passions, events and parties organized by them. The publication is divided into two parts, in which the life in two buildings of the university library was described. In the first old building situated in Bydgoskie Przedmieście, the library operated in the years 1947–1973. Since May 1973 the library has been located in the modern building in Bielany. The publication includes numerous photographs from the collections of the library and the archives of its workers.

Anna Supruniuk

Nikolaus-Kopernikus-Universität Toruń. Archiv

e-mail: Anna.Supruniuk@bu.umk.pl

ORCID ID: 0000-0003-3519-3319

Dr. habil. Anna Supruniuk ist Leiterin des Archivs der Nikolaus-Kopernikus-Universität in Thorn. 1996 verteidigte sie im Institut für Geschichte und Archivwissenschaft ihre Dissertation unter dem Titel *Otoczenie księcia mazowieckiego Siemowita IV (1374–1426). Studium o elicie politycznej Mazowsza na przełomie XIV i XV wieku [Die Umgebung des masowischen Herzogs Siemowit IV. (1374–1426). Eine Studie über die politische Elite Masowiens an der Wende vom 14. zum 15. Jahrhundert]* (Warszawa 1998), und 2011 ihre Habilitationsschrift *Mazowsze Siemowitów (1341–1442). Dzieje polityczne i struktury władzy [Das Masowien des Geschlechts Siemowit (1341–1442). Die politischen Schicksale und die Machtstrukturen]* (Warszawa 2010). Ihre Forschungsinteressen konzentrieren sich auf die Geschichte des Mittelalters, vor allem auf die Analyse der politischen Elite des herzoglichen Masowien und die Verhältnisse zwischen Masowien und Polen im Ausgang des 14. und im 15. Jahrhundert sowie auf die Geschichte der polnischen Emigration im 20. Jahrhundert, die Geschichte der polnischen Kultur und Wissenschaft in Thorn im 20. Jahrhundert mit besonderer Berücksichtigung der Nikolaus-Kopernikus-Universität in Thorn sowie der Geschichte der Wilnaer Universität seit 1773 bis 1945. Sie veröffentlichte u. a.: *Bibliografia prac i publikacji Towarzystwa Naukowego w Toruniu za lata 1961–1999 [Die Bibliografie der Arbeiten und Veröffentlichungen der Wissenschaftlichen Gesellschaft zu Thorn 1961–1999]* (Toruń 2000); *Szkice o rycerstwie mazowieckim XIV/XV wieku [Die Skizzen über das masowische Rittertum im 14./15. Jahrhundert]* (Toruń 2008); *Uniwersytet Stefana Batorego w Wilnie w fotografiach: 1919–1939 [Die Stefan-Batory-Universität in Wilna auf den Fotografien: 1919–1939]*, zusammen mit Mirosław A. Supruniuk (Toruń 2009); *Ex Oriente ad finem terrae. Polish knights on the way to Santiago de Compostela in 14th and 15th century [Ex Oriente ad finem terrae. Die polnischen Ritter auf dem Weg nach Santiago de Compostela im 14. und 15. Jahrhundert]* (London-Wielka Nieszawka-Toruń 2010) und *Uniwersytet z Łaski Bożej. Lata 1945–1946 w historii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w prasie i radio [Die Universität von Gottes Gnade. Die Jahre 1945–1946 in der Geschichte der Nikolaus-Kopernikus-Universität in Thorn in der Presse und im Radio]*, zusammen mit Mirosław A. Supruniuk, mit Erinnerungen von Andrzej Tomczak (Toruń 2015) sowie *Tajemnicze początki Uniwersytetu Mikołaja Kopernika: (Wilno i Lwów w Toruniu) [Die geheimnisvollen Anfänge der Nikolaus-Kopernikus-Universität in Thorn: (Wilna und Lemberg in Thorn)]*, zusammen mit Mirosław A. Supruniuk, mit Erinnerungen von Józef Szudy (Toruń 2017).

Janusz Tondel, Der Fürst und die Königin einer Nacht in der Universitätsbibliothek.

Reminiszenzen

S

Stichworte: Universitätsbibliothek in Thorn, Geschichte der Bibliothek, Erinnerungen an die Bibliothek, Bibliotheksgebäude, MitarbeiterInnen der Bibliothek

Z

usammenfassung. Das Buch ist eine Sammlung von Skizzen und Erinnerungen an die Geschichte der Universitätsbibliothek in Thorn und ihre MitarbeiterInnen in den Jahren 1971–1977. Der Autor der Erinnerungen, Buch- und Bibliothekshistoriker, war sechs Jahre lang Mitarbeiter der Universitätsbibliothek, wo er die Geheimnisse der Bibliothekskunst erkundete. Es ist auch eine Erzählung vom Alltag der BibliotheksmitarbeiterInnen, von ihren Gewohnheiten und Leidenschaften, aber auch von organisierten Veranstaltungen und Bällen. In der in zwei Teile gegliederten Publikation schilderte man das Leben in zwei Gebäuden der Universitätsbibliothek. Im ersten, alten Gebäude in der Bromberger Vorstadt wirkte die Bibliothek in den Jahren 1947–1973. Im zweiten, modernen und funktionalen Gemach in Bielany befindet sie sich seit Mai 1973 bis zum heutigen Tag. Die Veröffentlichung wird durch zahlreiche Fotografien aus den Beständen der Bibliothek und den Archiven ihrer MitarbeiterInnen ergänzt.